

Perustan toimintani yhdenvertaisuuteen, monipuoliseen oppimiseen ja opettamiseen, sekä siihen, että opetan ajankohtaisesti tärkeää ja aitoa tietoa. Tiedostan, että on monenlaisia oppijoita ja pyrin työssäni tekemään opiskelusta sen verran monipuolista, että jokainen oppilas ymmärtää.

Pelillistäminen on mielestäni hyvä tapa opettaa. Se konkretisoi ehkä vaikeasti ymmärrettävän asian ja antaa oppilaille tarttumapintaa ja mielekkyyttä opittavaan asiaan. Ylipäätään ilmiölähtöinen opettaminen on hyvin käytännönläheistä ja koen sen olevan hyvä tapa opettaa ja oppia, varsinkin nuorempien oppilaiden kanssa. Otan kuitenkin myös muunlaiset oppijat huomioon ja aion opettaa myös muilla tavoilla, jotta opetukseni olisi mahdollisimman monipuolista. Konteksti ja teoria käsitteinä voivat tuntua "mystisiltä" ja usein opettajat unohtavat konkretisoida ne, jotta ne olisi helpompi ymmärtää (Hurtig ym., 2010.).

Kun oppii uusia asioita, niitä alkaa peilaamaan omaan elämäänsä ja ennalta olevaan tietoon. Usein voi alkaa myös vertaamaan eri tietoja keskenään ja niistä voi syntyä ristiriitoja. Jos jostain asiasta oppii teoreettisesta näkökulmasta, mutta on aiemmin törmännyt siihen konkreettisesti, niitä voi vertailla. Siinäkin voi tulla ristiriitoja. Usein ristiriidat voivat johtua esimerkiksi tiedon puutteellisuudesta (esimerkiksi kaikkea ei muista kunnolla) tai ymmärryksen puutteellisuudesta.

Tutkiva ote näkyy toiminnassani monin tavoin. En välttämättä ota kaikkea tietoa vastaan totena, vaan mietin ja punnitsen sitä kriittisesti ja tutkivasti.

Ryhmämme välillä on eroavaisuuksia siitä, missä oppiaineessa olemme vahvimmillamme. Osan vahvuutena oli taito- ja taideaineet, kun taas toisilla teoreettiset aineet, kuten matematiikka.

Lähteet:

Hurtig, J., Laitinen, M. & Uljas-Rautio, K. (toim.). (2010). *Ajattele itse! Tutkimuksellisen lukutaidon perusteet*. Jyväskylä: PS-Kustannus.